

Suveranitatea lui Dumnezeu

Suveranitatea lui Dumnezeu poate fi definită ca și *exercițiul* supremației Sale—(vezi capitolul 5 pentru Supremație). Fiind infinit mai sus decât cea mai înaltă creatură, El este Cel Preaînalt, Domn al cerului și pământului. Mai presus de orice autoritate, neinfluențabil, absolut independent; Dumnezeu face așa cum voiește, numai așa cum voiește, întotdeauna așa cum voiește. Nimeni nu-l poate zădărnici planurile, nimeni nu-L poate împiedica. Așa că propriul Lui cuvânt declară clar: "Hotărârile Mele vor rămâne în picioare, și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea." (Isaia 46:10); " *El* face ce vrea cu oastea cerurilor și cu locuitorii pământului, și nimeni nu poate să stea împotriva mâinii Lui, [...]" (Daniel 4:35). Suveranitatea Divină înseamnă că Dumnezeu este Dumnezeu în fapt, cât și în nume, că El este pe Tronul universului, dirijând toate lucrurile, cârmuind toate lucrurile "după sfatul voiei Sale" (Efeseni 1:11).

Bine a spus regretatul domn Spurgeon în predica lui din Matei 20:15:

Nu este nici un atribut care să aducă mai multă mângâiere copiilor Lui decât suveranitatea lui Dumnezeu. În cele mai ostile circumstanțe, în cele mai grele încercări, ei cred că Suveranitatea a hotărât nenorocirea lor, că Suveranitatea îi domină, și că Suveranitatea îi va sfinți pe toți. Nu este nimic ce copiii ar trebui să susțină cu mai multă seriozitate decât doctrina suveranității Stăpânului lor peste toată creația—regalitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor mâinilor Lui—Tronul lui Dumnezeu și dreptul Lui de a sta pe acel Tron. Pe de altă parte, nu există nici o doctrină mai urâtă de cei lumești, nici un adevăr din care ei să fi făcut mai mare harababură, decât marea, formidabilă, totuși cea mai sigură doctrină a Suveranității infinitului Iehova. Oamenii îi permit lui Dumnezeu să fie oriunde în afară de Tronul Lui. Îi vor permite să fie în atelierul Lui să modeleze lumi și să creeze stele. Îi vor permite să fie în vistieria Lui pentru a-Și împărți milosteniile și să-Și pună darurile. Îi vor permite să susțină pământul și să sprijine stâlpii acestuia, sau să aprindă lămpile cerului, sau să domine valurile oceanului care se mișcă fără încetare; dar când Dumnezeu se suie pe tronul Său, creaturile Sale scrâșnesc din dinți, și noi proclamăm un Dumnezeu *care stă pe tron*, și dreptul Său de a face ceea ce dorește cu ceea ce este al Lui, de a orându-i creaturile Lui așa cum Îi place Lui, fără să le consulte; apoi noi suntem fluierați și detestați, iar oamenii sunt surzi la cuvintele noastre, pentru că Dumnezeu Cel care stă pe tron nu este Dumnezeul pe care Îl iubesc ei. Dar noi iubim să-L predicăm pe Dumnezeul care stă pe tron. În Dumnezeul care stă pe tron ne încredem noi.

"Domnul face tot ce vrea în ceruri și pe pământ, în mări și în toate adâncurile." (Psalmul 135:6). Da, drag cititor, așa este supremul Potentat descoperit în Sfânta Scriptură. Fără rival în maiestate, nelimitat în putere, neafectat de orice dinafara Lui. Dar noi trăim o zi în care chiar și cei cu credința cea mai "dreaptă" par înfricați să admită Dumnezeirea lui Dumnezeu. Ei spun că a insista exclude responsabilitatea umană; pe când responsabilitatea umană se bazează pe suveranitate Divină, și este produsul acesteia.

"Dumnezeul nostru este în cer, El face tot ce vrea" (Psalmul 115:3). În mod *suveran* a ales El să așeze fiecare din creaturile Sale în acea stare aparte ce a părut bună în fața Lui. El a creat îngerii: pe unii i-a pus într-o stare contingentă, iar pe alții i-a pus să stea constant în fața Lui (1 Timotei 5:21), făcându-L pe Hristos căpetenia lor (Coloseni 2:10). Să nu trecem cu vederea faptul că îngerii care au păcătuit (2 Petru 2:4), erau la fel de mult

creaturile Lui ca și cei care nu au păcătuit. Dumnezeu văzuse deja dinainte că ei vor cădea, cu toate acestea El i-a așezat într-o condiție schimbătoare, condiție de creatură, și i-a lăsat să cadă, deși nu era El Autorul păcatului lor.

În același fel, Dumnezeu l-a pus pe Adam în grădina Edenului într-o stare schimbătoare. Dacă ar fi vrut El, ar fi putut să-l așeze într-o stare neschimbătoare ; ar fi putut să-l așeze într-o stare la fel de statornică ca și cea ocupată de îngerii care nu au căzut, ar fi putut să-l așeze într-o stare la fel de sigură și de imuabilă ca cea pe care sfinții Săi o au în Hristos. Dar, în loc de aceasta, El a ales să-l pună în Eden pe temeiul responsabilității creaturii, astfel încât să stea în picioare sau să cadă potrivit cu cât s-a ridicat sau nu s-ar ridicat la înălțimea responsabilității de a asculta de Făcătorul său. Adam a fost răspunzător înaintea lui Dumnezeu potrivit legii pe care i-a dat-o Creatorul. Aici era responsabilitate, responsabilitate deplină, testată în condițiile cele mai favorabile.

Dumnezeu nu l-a așezat pe Adam într-o stare a responsabilității ca și creatură pentru că era bine ca El să-l pună acolo. Nu, a fost bine pentru că Dumnezeu a făcut asta. Dumnezeu nici măcar nu a dat creaturilor ființă pentru că a fost bine ca El să facă acest lucru, pentru că El nu avea nici o obligație să creeze; ci a fost bine pentru că Dumnezeu a făcut așa. Dumnezeu este suveran. Voia lui este supremă. Atât de departe este Dumnezeu de a fi sub orice lege a "binelui", încât El este o lege pentru El Însuși, așa că orice face El este bine. Și vai de rebelul care pune la îndoială suveranitatea Sa! ""Vai de cine se ceartă cu Făcătorul său! Un ciob dintre cioburile pământului! Oare lutul zice el celui ce-l fățuiește: "Ce faci?"" (Isaia 45:9).

Din nou; Domnul Dumnezeu în mod *suveran* l-a așezat pe Israel într-o stare *schimbătoare*. Capitolele 19, 20, și 24 din Exod arată o dovadă clară și completă a acestui lucru. Ei au fost puși sub un legământ al faptelor. Dumnezeu le-a dat legi specifice, și a făcut ca binecuvântarea națională să depindă de respectul acordat de ei legilor Lui. Dar Israel a fost încăpățânat și cu inima netăiată împrejur. Ei s-au răzvrătit împotriva lui Iehova, au abandonat legea Lui, s-au întors către dumnezei falși, au săvârșit apostazie. În consecință, judecata Divină a căzut asupra lor, au fost dați în mâinile dușmanilor lor, împrăștiați pe întinsul pământului, și rămân sub privirea încruntată a mâniei lui Dumnezeu până azi.

Dumnezeu, în manifestarea înaltei Lui suveranități, a fost Cel care i-a așezat pe Satan și îngerii lui, pe Adam, Israel, în pozițiile lor respective, responsabile. Dar suveranitatea nu desființează cu nici un chip responsabilitatea creaturii, ci dimpotrivă tocmai prin exercitarea acesteia i-a pus El în starea aceasta, sub așa responsabilități cât a crezut El de cuviință; și prin această suveranitate El este văzut ca fiind Dumnezeu peste toți. Astfel, există o armonie perfectă între suveranitatea lui Dumnezeu și responsabilitatea creaturii. Mulți au spus în modul cel mai ridicol că este destul de imposibil să arăți unde se sfârșește suveranitatea lui Dumnezeu și unde începe responsabilitatea creaturii. *Aici este* locul unde începe responsabilitatea creaturii: în hotărârea suverană a Creatorului. Cât despre suveranitatea Sa, nu este și nici nu va fi un "sfârșit" al acesteia!

Iată mai multe dovezi că responsabilitatea creaturii este bazată pe suveranitatea lui Dumnezeu. Câte lucruri sunt consemnate în Scriptură care au fost bune pentru că Dumnezeu le-a *poruncit*, și care *nu* ar fi fost bune dacă nu le-ar fi poruncit El! Ce drept avea Adam să "mănânce" din pomii Grădinii? Permișiunea Făcătorului său (Geneza 2:16), fără de care, ar fi fost un hoț! Ce drept a avut Israel să "împrumute" din bijuteriile și veșmintele egiptenilor (Exod 12:35)? Nici unul, dacă Iehova nu le-ar fi dat dreptul (Exod

3:22). Ce drept a avut Israel să sacrifice atât de mulți miei pentru jertfă? Nici unul, exceptând că Dumnezeu a poruncit asta. Ce drept avea Israel să omoare toți cananiții? Nici unul, dacă nu le poruncea Iehova. Ce drept are soțul să ceară supunere de la soția lui? Nici unul, decât dacă Dumnezeu a stabilit așa. Și așa am putea merge mai departe. Responsabilitatea umană este bazată pe suveranitatea Divină.

Încă un exemplu al manifestării suveranității absolute a lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a așezat pe aleșii Săi într-o stare diferită decât Adam sau Israel. I-a așezat într-o stare neschimbătoare. În Legământul cel Veșnic Isus Hristos a fost numit Capul lor, a luat responsabilitățile lor asupra Lui, și a realizat pentru ei o neprihănire care este perfectă, irevocabilă, eternă. Hristos a fost pus într-o stare contingentă, pentru că El a fost "născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege", numai cu această infinită deosebire: ceilalți au dat greș, El nu a dat greș și nu putea să dea greș. Și cine L-a pus pe Hristos în acea stare contingentă? Triunicul Dumnezeu. A fost voința suverană cea care L-a numit, dragostea suverană cea care L-a trimis, autoritatea suverană cea care L-a desemnat lucrarea.

Au fost puse anumite condiții înaintea Mijlocitorului. El avea să fie făcut cu o fire asemănătoare omului păcătos; el avea să mărească legea și s-o cinstească; El avea să poarte toate păcatele tuturor în trupul său pe lemn; El avea să se facă ispășire completă pentru ei; El avea să îndure mânia vărsată a lui Dumnezeu; avea să moară și să fie îngropat. La împlinirea acelor condiții I-a fost promisă o răsplată: Isaia 53:10-12. Avea să fie Întâiul născut dintre mulți frați; avea să aibă un popor care ar fi trebuit să-l împărtășească slava. Bindecuvântat să fie numele Lui în veci, El a împlinit acele condiții, și pentru că a făcut asta, Tatăl Își ține promisiunea, sub jurământ solemn, de a păstra în timp și bindecuânta veșnic pe fiecare dintre aceia pentru care Fiul Său întrupat a mijlocit. Pentru că El a luat locul lor, ei, acum, împărtășesc locul Lui. Neprihănirea Lui este a lor, starea Lui înaintea lui Dumnezeu este a lor, viața Lui este a lor. Nu există nici o condiție și nici o responsabilitate pe care să le îplinească pentru a obține fericirea eternă care este a lor. "Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți" (Evrei 10:14).

Aici este suveranitatea lui Dumnezeu manifestă deschis înaintea tuturor, manifestată în diferitele căi prin care El s-a ocupat de creaturile Lui. O parte din îngeri, Adam, Israel, au fost așezați într-o stare nestatornică, continuitatea în bindecuântare fiind făcută dependentă de ascultarea și fidelitatea lor față de Dumnezeu. Dar în contrast puternic cu ei, "turmei mici" (Luca 12:32) i-a fost dată o stare imuabilă în legământul lui Dumnezeu, sfaturile lui Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu; bindecuântarea lor fiind făcută dependentă de ceea ce Hristos a făcut pentru ei. "Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: Domnul cunoaște pe cei ce Sunt ai Lui" (2 Timotei 2:19). Temelia pe care stau aleșii lui Dumnezeu este una perfectă: nimic nu mai poate fi adăugat la ea, și nimic luat de la ea (Eclesiastul 3:14). Aici, apoi, este cea mai înaltă și măreață prezentare a suveranității absolute a lui Dumnezeu. Cu adevărat, "El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea" (Romani 9:18).